

DISCURS DEL PRESIDENT AMB MOTIU DE LA COMMEMORACIÓ DEL 75 ANIVERSARI DE LA BATALLA DE L'EBRE

Corbera d'Ebre, 5 d'abril de 2014

Vicepresidenta del Govern, delegat del Govern, presidents dels consells comarcals, parlamentaris, alcaldes, regidores, regidors, autoritats en general, i, sobretot, senyores i senyors, molt bona tarda a tothom.

Aquest homenatge, aquest acte, s'havia d'haver fet, s'ha recordat abans, el 16 de novembre de l'any passat, el 2013, que era exactament quan s'esqueia el final de la Batalla de l'Ebre, que havia començat aquell dia de Sant Jaume del mateix 1938, 25 de juliol, però la neu ho va impedir. Recordareu perfectament que va caure molta neu, i amb les autoritats locals i la vicepresidenta vàrem arribar a la conclusió que era millor fer-ho ben fet, i no d'una manera que podria haver estat una mica accidentada. Això va suposar que posposéssim aquell homenatge, que s'està fent avui.

Celebro molt poder estar avui aquí. Fixeu-vos que per molta neu que caigui, per molta pluja que caigui, i per molt vent que bufi o per molt fort que sigui el Mestral, no poden esborrar el que va passar ara fa 75 anys; la petjada de tot allò és una petjada, com hem vist en els testimonis orals de moltes persones que sou de Corbera d'Ebre, de dolor, de desànim; aquelles petjades de les víctimes, de la mort, allò no es pot esborrar.

Per tant, per què aquest homenatge? Pot haver-hi gent que després de tants anys digui: I ara per què això?; Per què fem un homenatge?, Per què s'ha erigit un monument per part d'en Josep Cañada, al qual agraim la seva aportació?, Per què tot aquest consorci que es va organitzar, Per què aquesta flama, Per què aquest homenatge?. Aquest homenatge té sentit per una cosa molt clara i molt important: per no oblidar. Per no perdre la memòria. La memòria diuen que és molt curta, i val la pena que, en aquelles coses que realment són molt importants, la memòria sigui molt llarga en lloc de molt curta, i això que estem fent avui aquí, i l'escultura, i el memorial, i la flama, i la nostra presència, han de servir sobretot per a això, perquè quedi clar que no s'ha d'oblidar, que la memòria del que va passar ha de romandre.

Una persona deia en el vídeo una cosa que vull repetir: no oblidar no té res a veure amb no perdonar. El perdó hi ha de ser sempre, per part dels uns i per part dels altres, però l'oblit mai; perquè si s'obliden aquestes coses, les persones que no les vàrem viure, que només les podem recordar a través dels testimonis dels altres, o a través dels llibres, o a través dels vídeos, etc., podem tendir a pensar que tot allò va ser relatiu, que no n'hi havia per tant, i allò va ser una ferida molt fonda, d'aquelles que realment costa molt superar per part d'unes quantes generacions.

Fixeu-vos que aquella Batalla de l'Ebre i aquella Guerra Civil, aquest any 2014, que se celebra també el centenari de l'inici d'una altra guerra que va ser la primera gran guerra

europea i mundial, fixeu-vos que la Guerra civil va ser la nostra gran guerra; en aquella gran guerra europea, nosaltres pràcticament no hi vàrem participar, i la gran batalla de la Guerra Civil va ser, com tothom sap, la Batalla de l'Ebre. De fet, quan es va perdre la Batalla de l'Ebre, va ser l'inici de la derrota final de Catalunya, que havia d'ocórrer de fet molt pocs mesos després; recordeu que el 26 de gener de l'any 1939, poques setmanes després del final de la Batalla de l'Ebre, les tropes del general Franco, del dictador, van entrar a la ciutat de Barcelona, i a partir d'aquí pràcticament es pot dir que es va acabar aquella Guerra Civil amb una derrota per part de la societat catalana molt significativa. Per tant, el perquè és molt clar, per no oblidar, per deixar la memòria viva, i perquè aquesta memòria sigui font de lliçó permanent; perquè, a partir d'ara, els més joves i els que han de venir en els propers anys, quan vegin aquesta escultura i quan trepitgin aquesta terra, puguin entendre i saber que allò va passar i, com molt bé s'ha dit, allò no ha de tornar a passar mai més.

I això ho enllacem amb el present, i ho hem d'enllaçar també amb el proper futur d'aquest país que és Catalunya, que segueix sent un país ben viu, i quan dic viu no vull dir viu de llest, sinó viu d'autèntic, viu d'un país que té voluntat de ser, que té voluntat de romandre i que té voluntat de progressar i, a més a més, de fer-ho junts. I aquest és el país que tenim ara, un país, s'ha dit abans, tocat en aquest moment per les circumstàncies del present, tocat per una recessió que no és la primera però que ha estat molt dura i està sent molt dura, tocat per tota una sèrie de gent, de famílies, de persones, que han patit molt directament les conseqüències d'aquests temps difícils, això és veritat; tenim aquest país ferit també en aquest sentit econòmic, social, això és molt cert. Però al costat d'aquest patiment, que hi és, al costat d'aquestes dificultats, que són objectives, al costat d'aquestes sensacions que aquests últims anys les coses no han sortit del tot bé, que és una sensació real, hi ha un país viu, que demostra cada dia que té ganes d'anar endavant i d'ajudar a resoldre els problemes del present, per molt grans que siguin.

Jo aquesta societat mobilitzada, viva, en marxa, la veig cada dia; vaig a inaugurar una empresa o una ampliació d'empresa, la veig; vaig a visitar un taller, ho veig; entro en un bar, veig les converses, veig aquesta societat mobilitzada; veig aquesta societat que es mobilitza a través dels voluntaris i voluntàries, d'aquesta gent que generosament estan donant el seu temps a la gent que realment ho necessita; veig la societat mobilitzada a través d'aquestes entitats del nostre teixit associatiu, que cada dia estan fent una feina exemplar per ajudar que les coses vagin millor, i veig una societat que a través dels seus organismes públics, els ajuntaments, els consells comarcals, el propi Govern de Catalunya, les diputacions, totes les seves institucions públiques, la seva gent, els seus empleats, estan atenent a través dels serveis bàsics a moltes altres persones per ajudar també a superar aquests moments difícils.

El missatge d'aquest homenatge és molt clar: mai més una guerra, de cap tipus, ni civil ni de cap tipus, perquè totes les guerres són incivils, no hi ha excepcions a aquesta guerra; després es justificaran com a més o menys necessàries, en funció de les circumstàncies, però totes les guerres per definició són incivils, perquè totes les guerres per definició acaben suposant víctimes i morts. El missatge de cara al futur i al present és molt clar: mai més una guerra civil, ni cap altra guerra en terra catalana, ni en terra espanyola, ni en terra europea, mai més.

Vam començar aquesta setmana, jo vaig estar present a Madrid en un funeral, sentint una homilia que ens recordava que aquell esperit de la Guerra Civil espanyola podia estar

encara viu en aquest moment. I acaba aquesta setmana des de Catalunya, des de Corbera d'Ebre, des de les Terres de l'Ebre, en record d'aquella Batalla de la Guerra Civil, per dir en veu alta i clara que mai més cap guerra civil, mai més, ni cap guerra. No és l'esperit que en aquest moment anima a ningú, i especialment a la gent jove; a la gent gran, pel rècord que pugui tenir, i a la gent jove, perquè el que vol la gent jove és construir el futur, i el futur no es construeix amb violència, es construeix amb democràcia.

El futur no es construeix prohibint anar a votar, el futur es construeix deixant que els pobles, que són pobles perquè han lluitat per ser pobles al llarg de la seva història, i fins i tot ni totes les guerres que han tingut, ni les dictadures, ni les monarquies absolutes, mai han aconseguit apagar l'esperit que té un poble com el català de poder-se governar ell mateix; integrat evidentment, mai aïllat, integrat en la península Ibèrica, en la UE, integrat a tot arreu que cal integrar-se, però amb aquesta integració, necessària avui en dia, amb aquestes interdependències que estan a la llum avui en dia, que són evidents, amb tot això Catalunya ha demostrat, també al llarg de la seva història, i està demostrant avui, que és un poble, i un país, i una societat i una nació que es volen governar ells mateixos tant com es pugui, amb la màxima extensió possible.

I ara hem de dir això, nosaltres volem construir aquest futur podent decidir per nosaltres mateixos, com estem fent, que vol dir aspirant i anhelant la llibertat, però al mateix temps deixant molt clar que sempre ho farem d'una manera clara, molt rotunda, molt compromesa, amb un esperit absolutament pacífic i d'una radicalitat absolutament democràtica; no ens apartarem ni un mil·límetre d'aquí, i per això lamentem que gent que tenen altes responsabilitats en el nivell que sigui, siguin encara avui persones que poden introduir, encara que només sigui això, el record del que van significar les guerres com si fos una cosa que pogués tornar a aflorar. No serà així, de cap manera, ho tenim molt clar, sabem que, pel que estem lluitant no mereix ni un sol gram de violència, però no perquè no sigui important. La llibertat d'un poble és molt important, l'autogovern d'un poble és molt important, el progrés d'un poble és molt important, la cohesió d'un poble és molt important, la integració d'un poble és molt important, però res mereix ni un gram de violència, ni per part dels uns ni per part dels altres, i tot mereix un estricte i escrupolós respecte democràtic, i si alguna cosa ens ensenya la història d'aquest país és que mai ha abaixat el cap, per grans que hagin estat les seves dificultats, per renunciar al que havia de ser el seu autogovern i la seva llibertat. I ara estem exactament aquí i, per tant, amb aquest esperit pacífic, amb aquest esperit radicalment democràtic, és com nosaltres reclamem poder decidir en llibertat el nostre futur col·lectiu.

Espero que sigui així, no només ho espero, confio que serà d'aquesta manera, perquè si hi ha alguna cosa imbatible de veritat és que quan un poble està mobilitzat i conscienciat del que realment vol, i no ho estan els líders polítics només o principalment sinó que ho està la gent, d'una manera molt transversal, molt horitzontal, molt creuada, quan això és així, aleshores si aquest poble no s'aparta del camí del pacifisme, de les bones maneres i de l'absoluta absència de violència, si s'enganxa absolutament amb el que és el sentit democràtic, llavors un poble així sempre pot acabar avançant. Jo espero que serà d'aquesta manera, i confio que serà així.

I a més a més estic segur que el que estem fent avui ha de servir-nos per enfortir-nos com a país i com a societat, perquè cal no oblidar, cal aprendre de les fonts de la història, però al mateix temps cal, sobretot, mirar endavant i projectar-se cap al futur, i tenim molta gent al

país, sobretot molta gent jove, que tenen clar que volen un futur millor que el present que tenim, i està al nostre abast si això que volem ens ho guanyem per nosaltres mateixos, sempre amb cordialitat i sempre amb voluntat d'entesa i de diàleg amb tothom.

Moltes gràcies.

.